Maymunun
Sihirli Aynası
Ebru Mina TOMURCUK

Maymunun Sihirli Aynası

Ebru Mina TOMURCUK

Yemyeşil yağmur ormanının derinliklerinde, yaprakların sabah yağmuruyla damladığı yerde, Milo adında genç bir maymun yaşardı. Tüyleri sıcak kahverengi, yüzü ve karnı yumuşak açık kahverengiydi ve kehribar rengi gözleri her zaman merakla kocaman açılırdı. Boynunda yeşil yapraklardan örülmüş bir kolye vardı ve tam ortasında küçücük, parlak bir ayna asılıydı. Milo keşfetmeyi çok severdi ama en çok da yağmur ormanındaki arkadaşlarını severdi.

Parlak bir gün, Milo sarmaşıktan sarmaşığa sallanıyordu, uzun kıvırcık kuyruğu arkasında soru işareti gibi kıvrılıyordu. Sakin bir derenin yanına kondu ve bir eğrelti otunun altında parlayan bir şey gördü. Küçük, yuvarlak bir aynaydı; pürüzsüz ve parlak, sapı küçük bir yaprak gibi oyulmuştu. Milo içine baktığında kendi yüzünü gördü ve şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Ama bu sıradan bir ayna değildi. Milo gülümsediğinde ayna ışıldıyordu. Gözlerini kırptığında cam bal gibi sıcacık parlıyordu. "Bu sihirli bir ayna!" diye fısıldadı ve küçük tüy demeti dikildi. Onu yaprak kolyesine soktu ve arkadaşlarını bulmaya koştu. "Bunu görsünler de görsünler!" diye cıvıldadı.

Milo'nun bulduğu ilk arkadaş, büyük kırmızı bir çiçeğin arkasına saklanan papağan Pippa'ydı. Kırmızı ve mavi tüyleri kabarmış, kanatları sıkıca kapanmıştı. "Diğer kuşlar gibi şarkı söyleyemiyorum," diye iç çekti. "Çok utangacım." Milo aynayı nazikçe kaldırdı. "Sadece bak," dedi. "Şaşırabilirsin."

Pippa cama göz attı ve koyu yuvarlak gözleri kocaman açıldı. Aynada kendini şarkı söylerken gördü; sarı göğsü sevinçle kabarmış, etrafında küçük altın notalar uçuşuyordu. "Bu ben miyim?" diye fısıldadı. "Şarkı söyleyebiliyor muyum?" Milo başını salladı. "Dene," dedi yumuşacık bir sesle. Pippa küçük kıvrık gagasını açtı ve tek bir berrak, tatlı nota söyledi.

Sonra Milo, devrilmiş bir kütüğün yanında onu var gücüyle iten kaplumbağa Tuck'ı buldu. Yosunlu kabuğu toz içindeydi ve yuvarlak gözlükleri burnunda yamuk duruyordu. "Bu kütük sıkışmış," dedi Tuck yavaşça, "ve ben onu hareket ettiremeyecek kadar yavaşım. Keşke yardım edebilsem." Milo gülümsedi ve aynayı kaldırdı. "Bir bak, Tuck."

Tuck gözlüklerinin ardından sihirli aynaya baktı. Orada kendini gördü; sakin ve düşünceli, toprağa çizgiler çiziyor ve zor bir bulmacayı tatlı bir gülümsemeyle çözüyordu. "Aa," dedi Tuck gözlerini kırpıştırarak, "ben gerçekten bir şeyleri çözmeyi seviyorum." Devrilmiş kütüğü inceledi, sonra işaret etti. "Onu şu yöne, yokuş aşağı yuvarlarsak kolayca hareket eder."

Milo ve Tuck kütüğü birlikte yuvarladılar ve kütük mutlu bir gümbürtüyle yamaçtan aşağı kaydı. "Çözdün!" diye sevindi Milo. Tuck'ın bilge gülümsemesi iyice genişledi. "Sanırım çözdüm," dedi. "Yavaş olmak, düşünmek için zamanım olduğu anlamına geliyor." Pippa bir melodi mırıldanarak uçtu ve üç arkadaş eğrelti otlarının altında gülerken ayna Milo'nun yaprak kolyesinde usulca parladı.

Haber yağmur ormanında yayıldı ve kısa süre sonra arkadaşlar teker teker gelmeye başladı. Küçük bir kurbağa içine baktı ve herkesten yükseğe zıplayabildiğini keşfetti. Parlak bir böcek, karanlıkta gizli yollar bulabildiğini gördü. Her arkadaş önce şaşkınlıkla nefesini tuttu, sonra kıkırdadı, sonra yeni bir şey denedi. Milo aynayı sabit tuttu ve her birini alkışladı.

Ama sonra ayna Milo'nun kolyesinden kaydı ve dereye düştü! Suda döndü ve bir kabarcık girdabının altına battı. "Olamaz!" diye haykırdı Milo, kıvırcık kuyruğu sarkarak. Arkadaşlar etrafına toplandı ve suya baktı. "Ayna olmadan yeteneklerimizi göremeyiz!" dedi Pippa, kanatları titreyerek.

Tuck yavaşça öne çıktı. "Bekleyin," dedi. "Yeteneklerimizi bilmek için aynaya ihtiyacımız yok. Ayna bize yalnızca zaten orada olanı gösterdi." Arkadaşlar birbirlerine baktılar. Pippa yumuşak, cesur bir nota söyledi. Kurbağa bir yaprağın üzerinden yükseğe zıpladı. Böcek eğrelti otlarının arasından bir yol buldu. "Tuck haklı!" dedi Milo, kehribar gözleri parlayarak.

Milo dereye daldı ve çevik parmakları aynayı pürüzsüz taşların arasında buldu. Sırılsıklam ve gülümseyerek dışarı çıktı ve aynayı kaldırdı. "Onu bulduk," dedi, "ama daha iyi bir şey de bulduk. Güçlü yanlarımızı bulduk." Pippa daha yüksek sesle şarkı söyledi ve bütün yağmur ormanı sanki dinleyip salınmaya başladı.

O akşam yağmur ormanındaki arkadaşlar uzun ağaçların altında bir halka oluşturup toplandılar. Pippa güzel bir şarkı söylerken Tuck dallardan bir bulmaca çözdü ve herkes alkışladı, sevindi. Milo yaprak kolyesine baktı ve gülümsedi. "Ayna sihirli," dedi, "ama onu parıldatan şey nezaketti."

Arkadaşlar başlarını salladılar, içleri sıcacık ve gururluydu. Artık herkesin özel bir yeteneği olduğunu anlamışlardı, ilk başta saklansa bile. Pippa'nın şarkısı utangaç kurbağanın sesini bulmasına yardım etti. Tuck'ın akıllı düşüncesi böceğin evine giden yolu bulmasına yardım etti. Ve Milo'nun nezaketi hepsinin bunu görmesine yardım etti.

Böylece yağmur ormanındaki arkadaşlar o gün tatlı bir ders öğrendiler. Her canlının güçlü yanları vardır, bazen yaprakların altındaki bir tohum gibi saklıdır. Biraz nezaket, meraklı bir kalp ve sihirli bir ayna bu güçlü yanların büyüyüp serpilmesine yardım eder. Ve arkadaşlar birbirlerini alkışladığında herkes parlak ve mutlu parlar.

Ve eğer bir gün o yemyeşil yağmur ormanında dolaşırsanız, kulaklarınızı iyi açın. Pippa'nın şarkı söylediğini, Tuck'ın düşünürken mırıldandığını ve Milo'nun kıvırcık kuyruğu havada kıkırdadığını duyabilirsiniz. Size aynanın sırrını anlatacaklar: arkadaşlarınızdaki iyiliği arayın, onu her zaman bulursunuz. Herkesin yetenekleri vardır. Nezaket onların parlamasına yardım eder.